

Pisnienka

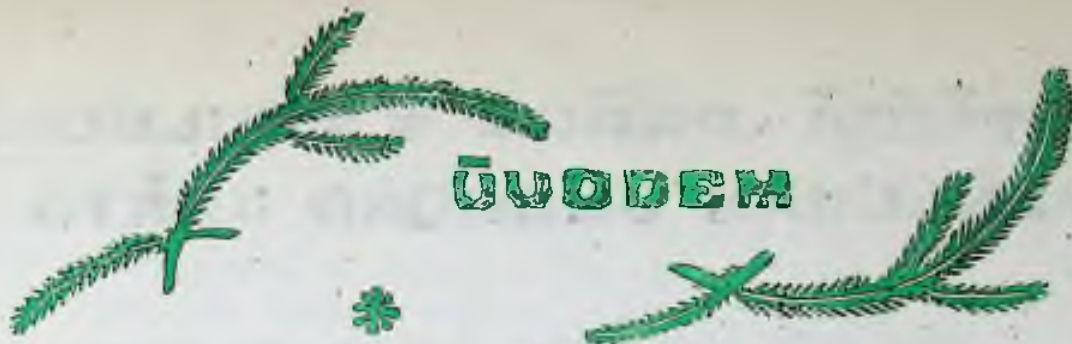
TRAMPŠYS LITERŪRINĖ

ERŠOPIS

číslo: 3 * 91

Písmenka jsou opět zde! Tentokrát přinášíme příspěvky do soutěže, vyhlášené v prvním letošním čísle. I Ty se můžeš stát členem poroty a příspěvky ohodnotit. Ještě pro osvěžení paměti - můžete udělit 1 až 5 bodů /čím lepší práce tím více/. Hodnocení nám pošlete co nejdříve, uveřejníme ho při nejbližší příležitosti. Jenom jedna změna - na autora vítězné práce nečeká předplatné Vandru ani Intertrampa jak bylo původně napsáno, protože ani jeden z těchto časopisů již nevychází. Bude tedy nutno vzít zavděk předplatným Písmenek.

Současně vyhlášíme na popud jednoho z kamarádů soutěž další. Abychom si ušetřili práci, otiskujeme část průvodního dopisu:

Vážená redakce

Pakliže se bude příběh mého oblíbeného povídkového hrdiny Mada opět líbit, měl bych pro Vás návrh. Přiznám se bez mučení, že povídka "Když jsem já sloužil" žádný opravdový závěr nemá. A proto bych chtěl vyhlásit prostřednictvím Vašeho listu mezi širokou trapsaveckou obcí výzvu o pomoc při dokončení povídky, přesněji řečeno soutěž o její nejvtipnější vyvrcholení.

Tak mě napadá, že pro vítěze bych měl už dopředu slíbit nějakou odměnu, že jo? Kdepak - barevná televize, video nebo Favorit to nebudou, nejmenuji se totiž Havel ani Schwarzenberg. Snad bude pro psavce dostačujícím zadostiučiněním alespoň povídková knížka mého hrdiny Mada - "Cesty vlakem", do níž jsem vtěsnal všechna svá "madová vlaková" vyprávění.

Ahoj

SOUTĚŽNÍ PRÁCE * POSLEDNÍ MYŠLENKY JEONHO UUŘTA

Jsem vuřt. Sice docela obyčejný, ale moravský. Krásně voním a jsem rád, že jsem. Jen lituji, že můj život musí tak brzy skončit. Právě ležím ve žracáku jednoho vychrtlého trampa. pořád huii jak lokomotiva a proto se mu taky tak fíká. Vypadá, že by byl schopen sníst celý dort a mohl by mít narozeniny každý týden. Takový vuřt pro něj bude asi bude jen malý zákusek po večeři.

Už to vidím: krajina jako zahrada, ohníček, kytara... Slunce konečně přestane péci. Všichni se budou smát a povídat si, svět bude vypadat krásně, každý bude spokojený. Jen já budu myslet na to, že musím vzít za své.

Najednou se třeba neviditelně jako ultrafialový paprsek přiblíží nějaký strašný pes, vzorník všech ras. Budu ležet už nakrojený a neopatrně položený blízko ohně. Pes mě lapne a vyřítí se pryč. Všichni za ním. Vypadnu psovi z huby. Přímou do louže. Neumím plavat, ale pes mě vytáhne. Budu vypadat jako strašidlo. Nechají mě mému osudu, tedy psím zubům. Nebo si nade mou bude labužnický pomlaskávat nějaká Lokomotivova kamarádka, která by mohla být jeho dcera. Dnes se Lokomotiva celý den smál. Je mi to podezřelé.

Uklidni se vuřte. Musím si to pořád opakovat. Uklidni se vuřte. Smrt je příjemná bílá tma, smrt je příjemná bílá tma, smrt je příjemná bílá... plác!

Prognózy milého vuřta se nesplnily. Do děje vstoupil zvenčí faktor, se kterým vuřt nepočítal. Byla to krásná jogínka Myška. Lokomotiva posmutněle hrábl do žracáku a mírným obloukem odhodil vuřt do Labe. Pak si promazal chleba rostlinným máslem Juno, nahoru si nasekal mladé kopřivy a stal se vegetariánem.

Jana Čuhlová

Byl pátek a já měl narozeniny. Už v práci se se mnou domluvila kamarádka, že bychom mohli skončit o něco dřív rachotu a vyjet ven. Dohodli jsme se na Vízmburku, což je zřícenina hradu. Měl jsem sice doma ještě shrabat listí na zahradě, ale řekl jsem si, že zahrada počká. Sraz jsme měli ve tři na nádraží. Přišla a nesla nejen usárnu, ale i nějakou velkou krabici. Dovtípil jsem se, že je to asi dárek k těm mým narozeninám. Byl to dort. Na vrchu byla šlehačka a uprostřed pětadvacítká z lentilek. Rozhodl jsem, že ho sníme ve vlaku. Šel jsem s ohromnou krabicí po peróně a musel jsem vypadat dost legračně. Usárnu na zádech, v maskáčích a rozervaných teniskách a s dortem. Ještě jsem přes tu potvoru pořádně neviděl a šlápl jsem do louže. Kamarádka z toho měla srandu, smála se na celé kolo. Ve Starkoči jsme měli přesezat na motorák do Kostelce, ale přijela staříčká parní lokomotiva a táhla za sebou dva vagóny. Vlezli jsme dovnitř a našli Tomáše s kytarou. Jela s ním i jeho dcera Pavlína. Čekali jsme pěkně dlouho, než se náš pacifik rozjel. Mysleli jsme, že mašinfira nejdřív lokomotivu promazal, aby se vůbec rozjela, ale zjistili jsme, že musel vzít za své staré rozhrkané vagónky ještě dva, aby se sem všichni lidé, vešli. Po cestě jsme slupli ten dort. V Kostelci čekal Lišák a vyrazil s námi do kopce na hrad. Když jsme dofuněli nahoru, už se stmívalo. Rozdělal jsme ohniček a ostatní připravovali ležení. Jen Tomáš si ladil to své dřevo a za trest nám všem musel péci špekáčky. Dlouho jsme ještě koukali do plamenů, povídali si a zpívali ty naše songy. Pak jsme šli spát. Hvězdy svítily nad hlavou a mě pořád něco tlačilo do zad. No jasně, na vtípky je užije. Pod celtou jsem měl pořádný kámen. Pavlínu prozradil její spokojený úsměv a tak jsem jí začal vyprávět o místních strašidlech. O půlnoci chodí po hradě bílá paní, a taky je tu pes, který vysílá nebezpečný ultrafialový paprsek. Jenže Pavlína mě uzemnila. Řekla, že by mu hodila vuřt a byl by pokoj. Ty dnešní děti už žádné strašidlo nevyleká.

Sysel

Vzít za své všechny cizí myšlenky
pravdu lze kamarádka u sklenky

Péci se v kotli ďábelské moci
Tvá dcera snívá o velké noci

Lokomotiva smí jednou zradit
Jako pes plíží se přítel hadí

Dnes můžeš vypadat jak chceš sladce
Strašidlo houpe se na oprátce

Vítr tu slaví narozeniny
Jak vuřt jsou černé útoky viny

Ohníček u louže často zhasí
na bílá místa se saze snáší

spokojený úsměv náhle zebe
ultrafialový plášť má nebe

svůj život skončit pod kolejem
zahrada usychá. Smutno je mi.

Dort jedem plněný jenom z půlky
popel mu promazal oční důlky

uprostřed plamenů ohni smál se
záblesky svědomí mizí v dálce

Aťka

Ve 3 hodiny odpoledne jsem přišla ze školy. Na stole ležel lísteček od maminky, že přijde až večer. Jako hodná dcera jsem rychle poklidila, promazala dveře tak, jak to bylo na lístečku, vzala Billečka /to je náš pes/ a šla za kamarádkou Martinou Bílou. Dnes slaví své 14. narozeniny, a tak si pozvala celou naši družinu. Bylo hezky, a tak připravila se svou maminkou oslavu na zahradu. Když jsme se všichni sešli, přinesla tam paní Bílá veliký šlehačkový dort. Začali jsme se smát. Vzpoměli jsme si na naši pátou výpravu. Tenkrát slavil své narozeniny Dan...

"V sobotu mám narozeniny, co kdybychom vyrazili ven" navrhl Dan v pondělí na schůzce, a hned začal slibovat "Přinesu veliký dort". Okamžitě všichni souhlasili. S výpravou i s dortem. Domluvili jsme se tedy na sobotu. Ráno jede vlak v 8.11 do Chotěboře a pak půjdeme pěšky do Libic nad Doubravou.

Ráno přišli všichni až na Honzu. Dan měl velkou krabici, zřejmě s dortem. Nastoupili jsme do vlaku. Lokomotiva už houkala, když se na nástupiště vřítíl Honza.

"Rychléé!" volali jsme na něho. Naštěstí to stihl. Cestou se zpívalo a hrálo na kytary. Za chvíli jsme byli v Chotěboři. V noci pršelo a tak cesty byly plné louží. Zpívalo se a najednou BUM! Ohlédli jsme se a za námi ležel v louži Dan. vypadal jak ultrafialové strašidlo. Tenkrát jsme se hrozně nasmáli. V Libicích se rozdělal ohniček. Nejdřív se musel sušit Dan a potom jsme mohli péci vuřty. Chudák dort. Ten vzal za své. Škoda.

Na tuhle příhodu nemůže nikdo zapomenout. Když jsme dovzpomínali a smáli se, přišla na řadu gratulace. Martina toho dostala opravdu hodně. Jelikož se stmívalo, oslava skončila. Odcházela jsem domů spokojená. Já i Billíček. Ten dostal totiž také kus dortu.

Cinta

SOUTĚŽ *

KDYŽ JSEM JÁ SLOUŽIL

"Nesnáším hráče, co nejsou schopný dotáhnout písničku až k závěru!" rozhořčoval se jednoho slunného prázdninového odpoledne kamarád Sing, Maďův čerstvý vlakový spolujezdec. Kápli si do noty. Maď rád zpívá a Sing s sebou zase veze na vandr pětistrunné banjo, na které umí zahrát už osm písniček! Báječná bilance což? Melou je dokola už asi po čtvrté, ale pokaždé jinak! Sing si totiž nezakládá bůhvíjak na melodii a libozvučné tónině, nýbrž na "tvrdém rytmu, kterej musí správně kántryově šlapat" a pak hlavně "na vosobitým přednesu kántrymana", jenž se za žádnou cenu nesmí dvakrát opakovat. Právě tyto klady pak dodávají stále stejnému repertoáru vždy ono неотřelé originální kouzlo. A nyní - navíc - další vizitka úspěšného interpreta: "Já, Maďe, vždycky všechno dohraju až do konce, i kdyby čert na koze jezdil, i kdyby trakače padaly a i kdyby mě koleno vrtali. A dělám to, člověče, jen z čistý úcty k té písničce, která si prostě nezaslouží bejt trapně vokleštěná vo svůj závěr! Buď mě poslouchat třeba někdo, kdo tu skladbu vůbec nezná, ... že jo, holčičko," a Sing se povzbudivě zazubil na zhruba dvouleté děvčátko, úpěnlivě střežené babičkou na vedlejším čtyřsedadle. "No - a když zhůvěřile vynechám pár posledních slok, nedozví se třeba, že toho chlápka v Bedně vod whisky fakt voběsili, že v Markytánce zařve celej bataljón verbířů pro královskéj, hermelín nebo mu dokonce uteče podstatnej moment v Hudsonskéjch šífech - teda myslím to chcípání lodníků za čuchání smradu pekelnýho vohně! A ten člověk má pak životní díru ve vzdělání a třeba už to nikdy nedožene. Já když ten song dozpívám, i když mě zrovna hrozně hryže pravá lopatka a potřeboval bych se tam podrbat, já toho člověka vlastně učím! Já se stávám pedagogem!!"

"Proboha zadrž proud svý výřečnosti, veliký učiteli národů a radši něco неотřelýho zabrnkej!" přibrzdil Maď Singovu nezřízenou ukecanost. "Copak si s námi zazpíváš, holčičko?" otočil se Maď po vzoru velkého pedagoga k sousednímu čtyřsedadlu. "Táák - zahrejte, hoši, něco národního," vybrala za svou vnučku babička, "třebáá - Když jsem já sloužil - to Irmička zná." "Proč ne," rozjařil se bendžista, "hurá do toho!!" "Kolik že to má slok?" optal se jen tak pro kontrolu Maď. "Já nevím, asi dvacet. Však ona vám irmička napoví, když bude třeba, že jo!" udržoval neustálý kontakt s publikem Sing. "Tak, a jedem!"

"Když jsem já sloužil to první léto, vysloužil jsem si kuřátko za to..." - banjo se příjemně rozbrnkalo, mužné barytony se rozverně rozbručely.

A tu se kdesi na začátku vagónu otevřely dveře a až ke

kuřeti, co si běžajíc po dvoře vesele krrákoře, donesly se striktní požadavky základního modelu: "Změna průvodčích. Předložte jízdenky prosím."

Druhý rok služby, spojený s odměnou v podobě kačenky, byl našim prostonářským zpěváčkám dopřán dozpívat. Za to zrovna ve chvíli, kdy se schylovalo teprve ke třetímu služebnímu roku, dorazila na své procvakané cestě cestě vlakem ke hrající a zpívající dvojici trampů početně stejně silná skupinka, čítající na první pohled nevýraznou, vyzáblou průvodčí plus eléva tohoto řemesla - obrovitého a zavalitého mladíka prozatím těžko odhadnutelné průbojnosti.

"Předložte jízdenky, prosím!" zvýšila mírně hlas v přítomnosti hulákajících trampů průvodčí. "... vysloužil jsem si HUSIČKU za to!" zadeklamoval Sing a významně loupí očima po "Modrý'votr'avě". Význam zpěvně hrozené rukavice se nedal nepochopit. "... a ta HHUSA chodí bosa, a ta kach-na jako mach-na..."

Průvodčí zbrunátněla a zapištěla: "Ty jízdenky!!!" Jenže vagónem právě krákoralo kuře a slovně napřažený kord vyzyvatelky zůstal bez odezvy. Mladý adept cvaklistkovského řemesla, držící se prozatím stranou, pocítil, že právě teď je třeba jeho rozhodného mužného slova. "Tak kucíí, neblbněte a navaňte paní Jarmile ty listky," děl bodře. Jenže jako na potvoru sloužili Mad se Singem u bohatého sedláka právě čtvrté léto a kdo zná dobře tuhle písničku, už tuší, co si ti dva v potu tváře vybojovali. - Ano. Správně. Za věrné služby získali - vepřika. A ne leďajakého! Pořádného kňoura, kance - prostě prasisko!! Alespoň tak to z jejich projevu vyznělo: "...a ten VEPŘŘ jako PEPŘŘ!" "Chcete na hubu?!" odtušil zavalitý elév nutnost přejít od rozhodných mužných slov k zásadním chlapeckým činům. "Né, Viléme, nech je!!" zhrozila se nad možným konfliktem odpovědná průvodčí Jarmila. "...a ta HHUSA chodí bosa a ta KACH-NA jako MACH-NA!!" - "Cožéé!" urazila se nadobro průvodčí. "Viléme, vem si je!!" poručily její rozvzteklé oči. Vilém hrozivě zachruněl jako vydrážděný kanec, neklidně skousl, a významně se napřímil ve svých dobrých dvou metrech výšky /a metru a půl šířky/. "Když jsem já sloužil to páté léto, vysloužil jsem si TELATKO za to - a to tele hubou mele ...! - A to byla ta poslední kapka, již přetekl sud melancholické trpělivosti eléva Viléma..."

...Teď si schválně zkuste tipnout, jak to story dopadlo. No - nevykládám to prvně - a abych se přiznal, na tomto místě tradičně přerušuji vyprávění a dávám posluchačům možnost na plné obrátky rozvinout přediva jejich fantaziema příběh jim nechám dotvořit. Někdy jsou to docela zajímavá řešení. Posuďte sami:

Šerif osady Devils from Újezdec

...V tu chvíli Mad vytuší svým neomylným, pudově zafixovaným zvířecím instinktem reálný nebezpečí, vymrští se a vyrve ze zdi záchrannou brzdu. Vilémova rána prorazí Jarmilu podlahou. V nastalém zmatku se Singovi s Madem podaří

dozpívat píseň "Když jsem já sloužil" až ke dvacátý sloce a dokonce v tichosti zmizet. Mimochodem konec poslední sloky zní: ta průvodčí vzteky řičí, vlakvedoucí z vokna zvrací, pan revizor - nastal teror, osožák - pravej hák a to kuře krákoře u nás na dvoře, s mou panenkou mám dnes rande v komoře, juch!

Operní pěvkyně Erika cestou vlakem na večerní vystoupení ostravské scény

- Pod hrozbou napřážené Vilémovy pravice přestanou oba zpěváci ihned se svou produkcí a raději si nechají poslušně cvaknout lístky, za což se jim malá Irmička s babičkou nepřestanou vzsmívat do konce cesty.

Major Zeman z pražské kriminálky /navazující na pěvkyni Eriku, vedle níž sedí ve vlaku

"...za což se jim malá Irmička s babičkou vysmívají až do té chvíle, než jsou delikventy Madem a Singem vyhozeny z okna. Následuje bleskurychlé zajištění. - A pak bych je zavřel až zčernaj!"

Kamarádka Irma zvaná Kosatka

- ...V onu rozhodnou chvíli vystřelí ze svého sedadla malá Irmička, k níž je Vilém prozatím otočen zády a vši silou se mu zakousne - ahá, a teď ty schválně hádej kam! No a než se Vilémovi podaří dravou Irmičku setřást, dohraji Mad se Singem celou písničku. Časově je to reálný, protože jsou už u pátý sloky a tenhle song jich má ve skutečnosti sedm.

Bezejmenný hoch, výrazně zeleného zabarvení obličeje

...najednou se uprostřed střelným prachem nabitě atmosféry z ničeho nic zjeví martan Y-tuh a celou tu lidskou chamrad pokropí dávkou z dezintegrátoru. Zmizí úplně všechno - Vilém, Jarmila, Mad, Sing, Irmička, babička, vlak, koleje, troleje... A v prostoru mrtvě doznívají poslední akordy páté sloky písně "Když jsem já soul... teda - sloužil..."

Předvedené způsoby zakončení vypichují pouze pro ilustraci staré moudrosti - co člověk, to názor. Víte co? Dnes vám ten skutečný konec neprozradím. Popustte uzdu bujarému bělouši své fantazie a vyžehňte ho nezkrotného na nekonečná luka představivosti. Ať se napase. A kdyby byl někdo z vás čirý realista bez štipky vlastního tvůrčího vzletu, tomu budu vyprávět závěr příběhu při nejbližší společné cestě vlakem.

PS Berte s sebou bendžo!!

Mad

ODR NA LĚTO

Zanechal jsem za zády
turistický ruch
na zádech tluču ovády
a vzduch je plný much

A uskakují před zmijí
a mravenci mě žerou
a hle - než vosu zabiji
tak tam - se vlci perou!

Vosy, sršni, mraveniště -
na tohle jsem krátký...
Hlavu v pejru, v noze klišťe
mažu radši zpátky

Slůně

Jaro je vandr který nekončí
ačkoliv večer zívám v paneláku
když začne pršet po ruce mám deštník
a místo trávou po dlažbě si klapu

Roletu stáhnou Orchidea z lampy
tak příjemně a hebcce zavoní
a já mám pocit, že tu vůni chápu
podvolím se a hlavu zakloním.

A neuvidím amazonský prales
Orient ani jinou dálavu
Jaro je vandr který chodím v srdci
a pod nohama cítím Pálavu

Jana Čuhlová

ÚPLNĚ CIZÍ KOČCE

Na kraji silnice si tvrdě usnula,
na boku, vzorně natažené tlapky.
Prší a bílá srst jí růžoví.
Okolo klapou podpatky a kapky.

Jana Čuhlová

ZÁPALKKA

Podzim
Zastrčená lavička v parku
Před ní závěj suchého listí
a nechořelá téměř nová zápalka

Kdopak ji asi ztratil
byl to hoch či dívka
odpočívá tu hodinu nebo týden?
Nikdo neví

Slunce prodírající se barevnými korunami
pyšně se tyčících stromů
dává vyniknout její bílé kráse
rovnému štíhlému tělu

Ona však přízeň Slunce moc nevnímá
přemýšlí...
Pst tiše
nerušte ji

Vnímá tiché tóny z kytary
nahodilého snílka
Kolem ní vesele šustí listí
To se zase sešlo drben,
ani nepotřebují pavlače
Je jimezi nimi dobře - tolik přátel
Přesto by si však přála o trošinku víc

Jednu docela obyčejnou zápalku
Může být i ohořelá - nevádí

Sní o dni kdy přijde kluk
usedne na lavičku
zapálí si
a přitom mu vypadne zápalka
Zapomene na ni a odejde
Škoda že už nepřišel dnes
to by byla krása

Tak se na dnešní den těšila
a doufala...

V trávě trpělivě poskakuje kos
Už ji má - chudák žízala
Kosice s napětím čeká
přinese nepřinese přinese...
Ale proč by nepřinesl?

Prázdná lavička vyhlíží do dálky
nerada zůstává opuštěná

a před ní sní o svém štěstí
sněhobílá zápalka

Ještě sama...

Alena Tučimová

MRÁZ

Chladný zimní podvečer
V ulicích svítí plynové lampy
Z oblohy září jasný měsíc
s miliony hvězd
Je úplně jasno
a zima
a mráz

Lidé se choulí v kožichu
Červené tváře a nosy
jen nesměle vykukují na svět
Ledové jehličky bodají do kůže
Zkřehlé ruce se marně
snaží zahřát
Honem domů

Jen ti dva
zahledění do sebe
v setmělém parku
zůstávají
Na ně si mráz netroufá

TAK BĚŽ

Alena Tučimová

Tak běž!
Budu se bez tebe trápit.
Pár týdnů.
Lepší, než abych se trápil s tebou
celý život.
Tak běž..
A ne abys se zase vrátila!

Profesor

OĚDICTVÍ

Rácháme se v minulosti
ponoření po lokty.
A zatím ve vedlejší místnosti
budoucnost nám přetéká.

Jaroslav Sup Dittrich

LÉKAŘ IMPROVIZACE

Hodiny strávené
u kouzelného nástroje,
který utiší všechny tvé bolesti,
zacelí rány, jež jsi utržil
v každodenním boji.

Tvé prsty bloudí
po černých a bílých klávesách,
oči si už dávno přestaly všimát
černých broučků
leyoucích po notovém papíře.

Hraješ si pro radost,
hraješ sám sobě.

Hudba tě jemně hladí
můžeš při ní vzpomínat,
přizpůsobí se tvé náladě.
Můžeš za ní přijít, kdy chceš.
A vždy tě ráda přivítá.

Tak ještě chvíli sni
a nech své ruce,
ať si samy nalézají
svou melodii a rytmus,
ať se samy rozletí
po celé klávesnici
jako vznešení ptáci.

Alena Tučimová

KVÁKOVÁ POHÁDKA

Bylo - nebylo.

V malé lesní tůňce, co povídám, tůňce spíš v takové rozplizlejší kaluži, dospělo konečně hejno pulců ve - statné skokany. Mladým žabákům a žabkám se nyní svět a jeho kouzla /tedy - přesněji řečeno tůňka a její skrytá zákoutí/ přímo nabízela k odhalování slastných roušek tajemství. Svět byl tak nový, mladý, krásný a neobyčejný. Ale ouha! Bohudík či bohužel - nestačila loňská zima umořit k smrti jednoho prastarého a moudrého zeleného kvákala. Byl snad tak starý, jako tůňka sama. A jak dlouho žil - tolik moudra pobral. Nyní si ležel - veliký, tmavozelený a nafouknutý těsně pod hladinou naší kaluže a pozoroval skotačící mládež.

"Podívejte, jak skáču!" zahalekal, sám překvapen zdatností svého pružného zeleného těla mladý žabák. Vyhoupnul se na list, sklánějící se vysoko nad vodou /až se z toho všem tajil dech/, a odtud se střemhlav vrhl dolů do vody. Po chvíli vyplaval a blaženě zajásal, kuckaje vodu "Dokázal jsem to!" "Výborně!" pochvalily ho nadšené žabky. - A tu: "Pcha!" zaskřehotal zpod hladiny starý moudrý žabák. /"To před mnoha lety přeborník Hup, co já pamatuju, dokázal skočit až támhle seshora ze stromu!" Mládeži se z té výšky zatočila hlava a nenašel se ani jediný, který, by překonal strach.

"... a poslyšte, jak krásně kváču!!" zalkala zpěvným hláskem fešná žabka na lopuchu. Otevřela hubu od ucha až k uchu a: Kvááá - ky,ky,ky!" spustila na plné žabí plice. "Je úchvatná, je famózní, je vamp!" škytla dojatě žabí srdce"... až na jedno. "Je ukvičená, nevyzrálá a text jejího kvákotu je bohapustým plagiátem! Takhle kvá -ky,ky, kat jsem slyšel za svůj dlouhý život aspoň vosumkrát!" dal průchod své moudré zralosti starý nafouklý kvákal. "Na tom něco je!" zamyslel se mladí. "Kvákej jinak! Líp!" poručili žabce zpěvačce. "Ale /fňuky/ já jinak nedovedu," - "Tak nekvákej vůbec! A basta!"

"To já umím, co nikdo nezná! Plavu rychle jako blesk!!"

začal se naparovat další. Vtom se nad tůňkou zatmělo, ozvaly se hlasité a prudké údery křídel a do plytké vody zabořil své dlouhatánské nohy čáp. A už zobákem po žabkách. "A teď se všichni divejte!" zařičel slastným nadšením žabáček - plavec a hlasitě kuňknul. Čapí zoban pročísl vodu v místě zvuku, ale bylo už pozdě. Žabí svačinka stačila zajet pod kámen. Ptačí nenasyta tedy spolykal několik pomalých, uloudaných žabek, když vtom mu padl do oka veliký, nafouknutý a těsně pod hladinou visící řádkový kus žabí kýty. Zaklapal zobákem...

Tak co? Myslíte si, že pernatý vrah pohřbil ve svém nenasytném panděru i tu nejmoudřejší z žab? Kdepak! Marně se těšíte! Musím vás zklamat. Žabímu světu lesní tůňky zůstal jeho intelektuální skvost zachován. Čáp si ještě jednou klapnul zobákem a odletěl.

A žabky? Všechny do jedné a všichni do jednoho pochytili časem od starého žabáka jeho výchovnou kritičnost. Rozeskákali se po všech ostatních tůňkách onoho pohádkového lesa a tam rozdávali plnými plovacími blánami poklady převzatého učení. Vychovávali žabí mládež a učili ji, že jim má být za to vděčna...

Rádobypohádku z osadní kroniky
TŘESKY PLESKY věnuje našemu ob-
líbenému kritikovi za jeho kidy

žabák Mad

Pozn: reakce na literární kriti-
ky ve 2. čísle Intertrampa

Řeč vyšeptala všechna slova
když unavená usnula
po vlnách tvojí tváře ruka
má pomaloučku vyplula
Rozechvívá nás kolébání
je moře s lodí ma loď s ním
a nechci tuhle báseň skončit
...
a proto nechci hledat rým

Jana Čuhlová

Grimasy ze starých obrazů
Rozpolcené duše
Smích a pláč
Pro každého něco jiného
Vynikající herci
ale proč i mimo jeviště?
Každou nohou vykračují jinam.
je dobré mít vždy něco v záloze
Ale - co když ztratí vše?
Odpověď neznají

Lidé
Není jich mezi námi většina
Ale jsou
Ti lidé dvojí tváře

Alena Tučimová

LIST PAPIRU

List papíru. A můžeš psát.
Koho nenávidíš i koho máš rád.
Papír to snese. Bránit se neumí.
Můžeš si vymýšlet. Smíš i lhát.
Můžeš chválit i pomlouvat.
Papír to snese. A co tvoje svědomí?

Profesor

ONA A ON

Ticho
Klid před bouří
nebo už po ní?
Žáda otočená k sobě
Moucha leze po zdi
za oknem bzučí včelka
Co ještě dodat...

Ona sedí
Mlčí
Nač zbytečná slova
Ruce spuštěné podél těla.
jako by nebyly živé
oči jsou upřeny na zed

Váhavé kroky
Náhle něžný dotek
Malá ručka opatrně drží velkou
Necukne
Čeká

Pomalu sklopí zrak dolů
Vidí dvě malé modré studánky
teď ještě piné vody
Pak malý princ promluví
a jí je krásně

Mami
vidíš že se už nezlobíš

Jak bych mohla, bláhový
vždyť jsi můj
a já nebyla o nic lepší

Alena Tučimová

MAT

Hrozí mi mat.
Na posledním volném poli zůstal jsem stát.
A věřím, že ten, kdo je na tahu
už nemá čas.
A ztrácí odvahu.

Profesor

TICHÁ * * ZPOVĚD

Ještě před chvílí tu byla černá paní
teď ji vystřídala modrá dáma
Včera jsme se rozešli jen tak
beze slova
To přece nejde
byl jsi tak smutný
Dnes hledám telefonní budku
není to snadné
A pak už slyším nedočkavé - Přijem/
Jsi to Ty a máš čas
"Tak čekám na nádraží - Přijď"
"Určitě dorazím" - už trochu veselejší

Byl tu o hodně dřív
Čekal povzbudivá slova
Ale místo nich slyší ticho
Mlčím vzpomínám

Bylo to před dvěma roky
Přišel ke mně správný kluk
Měla jsem ho ráda on mne možná taky
nikdy jsme si totiž nic neřekli
měl jinou
Kina divadla koncerty besedy
procházky starou Prahou
Pak léto a s ním jedna svatba
Na podzim zas společné akce
seznámení s jeho ženou
přivítání nového občánka

Přátelství je někdy víc než láska
často jsem si zpívala
Vydala jsem to už ze začátku
Dnes už je to pryč
ale tehdy mě stále napadalo
co kdyby...

Ty tu teď sedíš přede mnou
a já Ti trochu závidím
Vím čekáš na má slova
co Ti mám poradit

Tak já Ti to řeknu na rovinu:
Nevzdávej to
Ještě je čas

Ona je sama

Alena Tučimová

Když začne padat nový sníh
a s ním všechno zkrásní.
Pod nohou chrupe.

A i v noci
dá světu světlo - že hned září.

Však když je březen v kalendáři?
Co zbyde z něj?
Jen voda, špína.

I naše láska je teď jiná.
Bez krásy, bělosti a záře
a vrásky vryje do mé tváře
zkušenost, že to tolik bolí
když nádhera se v bláto mění.

Proč lásky si tak málo cení
že nedokázal pro ni více?

Už zhasla tahle naše svíce
a je tma..
Černá, nejčernější, bolavá.
I takhle láska dozrává.

Z letošního Trapsavce
/přišlo bez adresy/

Šklebí se a řinčí zlatým listím,
dává mi vzpít nahořklou mlhu
v mlíčňáku na rohu Oktábrskej,
třese kostrami stromů
a zubí se vyvrženými plechovkami.

Zas je tu a ani pousmání mi neodpustí.
Choulím se do zelené bundy
a čekám, až zhasne poslední hvězda
pouliční lampy.

Čmárám pomyslné kruhy v písku.
Nešahejte mi na mé Slunce!
A stejně tě můj žár dostihne, Podzime!

Oldřich Damborský - Roy

PROŠERA

Kdysi jsme o městech nevěděly nic
O městech plných prachu a smogu
o městech shánějících pitnou vodu
teď však už o nich známe trochu víc

Samy jsme kdysi žily v klidu míru
rostly jak mají stromy správně růst
nikdy jsme neznaly to slovo - půst
teď jsme však ztratily tu naši sílu

Dříve jsme za Sluncem nesly svá těla
a s radostí dýchaly jiskřivý vzduch
ta krása - pozorovat ptačí ruch
když ta drobotina árie pěla

Náhle ztichly všechny ty jasné hlasy
zmizela kuna odlétli ptáci
čekáme - stále se nenavrací
vytratil se i zbytek naší krásy

Lidé pomozte snažně vás prosíme
denně se tu beze slov míváme
ale i my chceme žít

Najdeš holé kmeny větve bez listí
těžko se tu dýchá a nejen tobě
krutou daň platíme této době
řekni - kdo nám teď budoucnost zajistí

Autá chaty ale taky špina rez
šlověče vnímej přítom okolí
vždyť i tebe snad časem zabolí
až budeš jen vzpomínat co to byl les

Alena Tučimová

MŮRA

Dál letím za tebou, za svým snem.
Slepě a zbytečně, jak můra za světlem.
Ty dávno ses v jiném - nevím proč - zhlídla
a já zatím dál si tu pálím svá křídla.

Profesor

PÍSMENKA - dvouměsíčník tramské literatury. Vydává Klub
Maximalistů Kolín, reg.číslo o320403389. Adresa redakce: Věra
Malátková Tábořská 12 560 02 Česká Třebová. Náklad 100
výtisků. Přetisk článků dovolen pouze se souhlasem autora.
Neprodejné. Objednávky poštou vyřizuje redakce.